

νάτου· αιώνιως θηρεύοντες και καταπονούμενοι δὲν θὰ εἶχον καιρὸν νὰ ποιῶσι θρησκευτικούς ὕμνους και νὰ τελειοποιῶσι τὴν γλῶσσάν των Ἐν τῇ φυσιογνωμικῇ τῶν δασῶν („Ἀπόψεις τῆς Φύσεως“) ὁ Ἀλέξανδρος Οὐμβόλδος λέγει τὰ ἐξῆς: „Ἡ γνῶσις τοῦ φυσικοῦ χαρακτήρος διαφόρων χωρῶν στενῶτατα συνδέεται πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους και τοῦ πολιτισμοῦ του. Διότι ὅσον και ἀν ἡ ἀρχὴ τοῦ πολιτισμοῦ τούτου δὲν καθορίζεται ὑπὸ φυσικῶν ἐπιρροῶν, ἡ πορεία τοῦλάχιστον αὐτοῦ, ὁ χαρακτήρ τοῦ λαοῦ και ἡ φαιδρὰ ἢ μελαγχολικὴ τῶν ἀνθρώπων διάθεσις ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἐκ τῆς φύσεως τοῦ κλίματος και τῶν μεταβολῶν αὐτοῦ. Ὅπόσῃν ἐπίδρασιν ἐξήγησεν ὁ οὐρανὸς τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῶν κατοικῶν της! Πόσον ἐνωρὶς ἐξοικειώθησαν πρὸς τὴν χάριν και τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων οἱ λαοί, οἵτινες ἐνεκατεστάθησαν μεταξύ Εὐφράτου, Ἄλως και τοῦ Αἰγαίου Πελάγους! Καὶ ὅταν πάλιν ἡ Εὐρώπη μετέπεσεν εἰς τὴν ἐξαγρίωσιν και βαρβαρότητα, θρη-

σκευτικὸς δ' ἐνθουσιασμὸς ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς ἱερᾶς Ἀνατολῆς, δὲν ἔφερον οἱ πρόγονοί μας ἐκ τῶν εὐκράτων ἐκείνων κοιλάδων ἠπιώτερα πάλιν και ἀβρότερα ἡθῆ; Τὰ ποιητικὰ τῶν Ἑλλήνων ἔργα και τὰ ἄξεστα ἄσματα τῶν ἀγρίων λαῶν ἐδανείσθησαν κατὰ μέγα μέρος τὸν χαρακτήρα των ἐκ τῆς μορφῆς τῶν φυτῶν, τῶν κοιλάδων και τῶν ὄρεων, ἅτινα περιεκύκλουν τοὺς ποιητὰς, και ἐκ τῆς πνοῆς τοῦ ἀέρος, ἐν ᾧ ἔζων και ἀνέπνεον. Καὶ διὰ νὰ λάβωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ὡς παράδειγμα, τίς δὲν καταλαμβάνεται ὑπὸ ἄλλων αἰσθημάτων εἰς τὸ βάθος πυκνοῦ και σκοτεινοῦ δάσους, και ὑπὸ ἄλλων ἐπὶ λόφου ἀραιὰς φέροντος ἐλάτας, ἢ ἐπὶ ἐκτεταμένου λιμῶνος, ὅπου ὁ ἄνεμος ψιθυρίζει ὑπὸ τὸ τρέμον φύλλωμα μονήρους και ὑψηλοῦ δένδρου; Ἡ ἐπιρροὴ τοῦ φυσικοῦ κόσμου ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ, ἢ μυστηριώδους συνάφεια μεταξύ αἰσθητοῦ και ὑπεραισθητοῦ παρέχει εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως ἰδιάζοντα θέληγτρα, τὰ ὅποια ὀλίγον κατενοήθησαν.

1. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ. Ἐξ ἀθηναϊκῆς φωτογραφίας (ἐν σελ. 145).

2. Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΠΡΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΩΝ ΑΥΤΟΥ (ἐν σελ. 149). Κατὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Ernst van den Kerckhoven.

3. Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ (ἐν σελ. 153). Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαΐου ἢ Βενετία ἐτέλεσεν ἑορτὰς, οἷας ἀπὸ πολλοῦ δὲν εἶχον ἰδεῖ οἱ κάτοικοί της. Μεγαλοπρεπῆ και λάμπουσαν περιβολὴν εἶχεν ἐνδυθῆ ἡ νύμφη τοῦ Ἀδρία. Κατὰ μῆκος τῆς προκυμαίας τῶν Σκλαβῶνων ἀπὸ τῶν βασιλικῶν μέχρι τῶν δημοσίων κήπων εἶχον τεθῆ ὑψηλὰ ἱκρία ἐν εἶδει δένδρων, ἀπὸ τῶν κλάδων τῶν ὁποίων ἐκρέμαντο ἀπειράριθμοι λυχίσκοι. Ἄπασαι αἱ γέφυραι ἦσαν πολυτελῶς κεκοσμημέναι και ἐκ τῶν παραθύρων και τῶν ἐξωστῶν ἐκυμάτιζον σημαῖαι, τάπητες και μεταξωτὰ ὑφάσματα. Τὸ βασιλικὸν τῆς Ἰταλίας ζεῦχος εὕρισκετο ἐν τῇ πόλει, ὅπως παραστῆ εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ μεγάλου ἀνδριάντος τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ και συγχρόνως εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως. Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν παριστάνει τὸ ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἐρρίκου Τρεβιζάντου ἀνεγερθὲν μεγαλοπρεπὲς τοῦτο μέγαρον, ἐν ᾧ τὰ ἔργα τῆς τέχνης εὕρισκονται ἐκτεθειμένα. Κεῖται εἰς τοὺς λεγομένους δημοσίους κήπους (Giardini publice) και σχηματίζει τρίγωνον, τὸ ὅποιον ἀφ' ἑνὸς μὲν ὀρίζεται ὑπὸ τῆς διώρυγος τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ, ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τοῦ κήπου και ἡ τρίτη πλευρὰ ἐκτείνεται κατὰ μῆκος ἑνὸς ὄχετοῦ. Ὅλον τὸ οἰκοδόμημα ἔχει 7500 τετραγωνικῶν μέτρων ἐμβαδὸν και ἔμπροσθεν σχηματίζει ἡμικύκλιον, διακρούμενον εἰς δύο ὑπὸ τῆς κυρίας εἰσόδου. Ἐμπροσθεν αὐτῆς ἐκτείνεται ἐξώστης ἐκ λεukoῦ μαρμάρου μετὰ πλατυτάτης ἀποβάθρας. Τὸ μέρος τοῦτο ἀκριβῶς φαίνεται ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι. Ἡ δευτέρα εἰσόδος εὕρισκεται εἰς τὴν πρὸς τον κήπον ἐστραμμένην πρόσφιν

τοῦ κτιρίου τῆς Ἐκθέσεως. Ἡ θέσις τοῦ μεγάρου εἶνε ἀπαραμίλλος, καθότι ἐξ αὐτοῦ βλέπει τις μέγα μέρος τῆς πόλεως και τὰ περιβρέχοντα αὐτὴν κυανᾶ τῆς θαλάσσης ὕδατα.

4. ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΡΙΚΥΜΙΩΔΗΣ (ἐν σελ. 156). Ἐκ τῶν ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ παρόντος τεύχους μνημονευομένων Θαλασσινῶν τοῦ Ἄντ. Σπηλιωτοπούλου ἀποσπῶντες παραθέτομεν ἐνταῦθα τὸ ἐξῆς ποίημα:

Μὴ σὲ φοβίζει ἡ θάλασσα, τὸ κύμα μὴ φοβᾶσαι,
Ἐλα, χρυσέ μου ἀδελφέ, μ' ἐμὲ νὰ τὸ περάσῃς,
Ἀπείρακτος μέσ' ἔς τὴ θερμὴ τὴν ἀγκαλιὰ μου θάσῃς.
Καὶ ἔς τὴ στερεὰ τὴν ποθητὴ ὀγλήγωρα θὰ φθάσῃς.

Ἄν εἶν ἡ θάλασσα πλατειά, ἀπέραντη, μεγάλη,
Ἄν ἔχῃ κύματα βουνά, ἂν φοβερὰ μουγγρίζῃ,
Ἐχει και κάλλη περισσά μέσ' ἔς τὴν ἀνεμοζάλη
Και μέσα της τὸν ἄπειρο τὸ ναῦτη τὸν ἀντρίζει.

ὦ! τί χαρὰ τὰ κύματα νὰ βλέπῃς ἔς τὴ θεωρίᾳ σου
Ὅλογωρα νὰ τρέχουνε γιὰ νὰ σὲ καταπιῶνε,
Και σὺ νὰ χαίρεσαι μ' αὐτά, ἔς τὴν ἀφοβῆ ματιὰ σου
Νὰ χάνωνται ὡσὰν καπνός, ὅταν τὸν ἀφρὸ νὰ σβοῦνε!

Κ' ἐκεῖ τοῦ μόνο θάλασσα και οὐρανο κυττάζεις
Ἐάφνου νὰ βλέπῃς τὰ νησιά μπροστά σου νὰ πετιοῦνται,
Κι' ἀπ' τὴ χαρὰ ἀμίλητος νὰ μένῃς, νὰ δαυμάζῃς,
Και ἡ φορτούναις μονομιᾶς ἔς αὐτὰ νὰ λησμονιοῦνται

Κι' ὅταν ἀγέρας μιὰ φορὰ σὲ φέρῃ ἔς τὸ λιμάνι
Κι' ἀπὸ τοὺς κόπους τοὺς πολλοὺς γιὰ πάντα ἡσυχάσῃς,
Σὰν τὸ ταξεῖδι θυμηθῆς, γιὰ σένα τοῦτο φάνει,
Ἄν ἦς ὅτι ταξίδευσες χωρὶς και νὰ δειλιάσῃς.

Μὴ σὲ φοβίζει ἡ θάλασσα, τὸ κύμα μὴ φοβᾶσαι,
Ἐλα, χρυσέ μου ἀδελφέ, μ' ἐμὲ νὰ τὸ περάσῃς,
Ἀπείρακτος μέσ' ἔς τὴ θερμὴ τὴν ἀγκαλιὰ μου θάσῃς.
Καὶ ἔς τὴ στερεὰ τὴν ποθητὴ ὀγλήγωρα θὰ φθάσῃς.